

פרק המזבח מקדש

שקדשם המזבח ויש להמשיך ולעשות את עבודת הזריקה או הניסוך על אף פסולם.

תחילת המשנה היא דברי רבי שהמזבח מקדש ומחייב להקרבה דבר פסול שהיה ראוי לו [אלמלא נפסל], ובמה שזכה רבי יהושע ורben גמליאל מהו דבר ה"ראי לו", ומהו הדבר שנתמעט ממנה.

מתניתין

המזבח⁽¹⁾ מקדש להיעשות לחמו של מזבח,⁽²⁾ אפילו דבר פסול שעלה⁽³⁾ עליו, ואין מוריידין אותו.⁽⁴⁾

אולם, לא כל דבר פסול מקדש המזבח, אלא

בפרק זה מתבאר דין של קרבנות שנפסלו להקרבה, ובכל זאת הוועל על גבי המזבח, שדין, כיוון שעלו שב לא ירדו, כי אם רה שדיים, תורה שהמזבח מקדש [ונעשה] "לחומו של מזבח"] ועל אף פסולם יש להמשיך את הקרבתם.

דין זה נלמד מהכתוב "היא העולה על מזבחה" שכך נדרש הפסוק: משעת עלייתה למועד שהוא המזבח, נאמר בה "היא", הרי היא בהוויתה, שיש לקיימה במצבה ההווה שהיא על המזבח!

במשנה הראשונה, מתבאר לפני אלו דברים נאמרה הלכה זו, האם רק לגבי אימורים המוקטרים על המזבח, או גם לגבי דם ונכסים שם עלו על המזבח כשהם פסולים,

לחמו של מזבח, הרי שלא נתקדרשו אלא לעניין שתתקדים בהם דין הקטרה זו. ועיין עוד במאשנה כתוב לקמן בעקבות דין הקטרת פסולים אם יש בה קיום דין הקטרה בקרבן.

3. מבואר בשפת אמרת לקמן [פ"ד א], שלא נתקדשו הפסולים אלא אם עלו על המזבח מדעתו, שהרי כל שרתו אינם מקדשים אלא מדעתם כמבואר בסוכה [ג' א]. וכן במקדש דוד הביא דברי הירושלמי בסוכה שדין זה שאינו כל שרתו מקדשין אלא מדעתו, נלמד ממזבח שאינו מקדש אלא מדעתו.

4. בראש"י לעיל [פ"ב א ד"ה ואין הצין] מבואר, שאף על גב שהפסולים שעלו לא ירדו, מכל מקום אין הם מרצים את הזבח.

1. מפשטות הסוגיא לעיל [כז ב] נראה, כי דין זה אמר רק לגבי מזבח החיצון, אבל מזבח הפנימי מקדש בין את הרاوي לו ובין את שאינו ראוי לו. אמנם השיטה מקובצת שם הביא בשם הר"ר שמואל מאיברא שכח, שאין מזבח שם עליה אח"כ על מזבח החיצון, שב לא ירד.

2. כן פירש רשי". ובירור הגALLY", שאין כוונתו שע"י עלייתם למזבח נעשו לחמו של מזבח, שהרי אין נעשה לחמו של מזבח אלא ע"י משילת האור וכפי המבואר לקמן [פה ב], אלא כוונתו, שכשעליו הפסולים על גבי המזבח הרי הם מתקדשים לעניין זה שיש להם להיות נקטרים, ומאחר דין הקטרה זו אינה דין הקטרת כשרים שעיניה במא שיש כאן הקטרת בקרבן, אלא כל עניינה הוא דין הקטרה של